

Φραντς Κάφκα: «Στη Σωφρονιστική Αποικία»

Δημήτρης Τσατσούλης

Μάιος 2009

Στον βεβαρμένο από τα βασανιστήρια της Γκεστάπο Χώρο της Κοραή 4, χώρο μουσειακό και συμβολικό, ανέβασε ο **Σάββας Στρούμπος** με την ομάδα του το δραματοποιημένο από τον ίδιο αφήγημα του Φραντς Κάφκα το οποίο προηγουμένως και μετέφρασε, με το χαρακτηριστικό ήδη από τον τίτλο του περιεχόμενο που έχει να κάνει με περίτεχνο μηχανήμα βασανιστηρίων.

Γνωστός ως ηθοποιός της **Ομάδας Άτις**, ο Στρούμπος στην πρώτη του αυτή σκηνοθετική απόπειρα κρατάει έντονα τα στοιχεία από τις τεχνικές του Θόδωρου Τερζόπουλου, αλλά χωρίς ωστόσο να αισθάνεται απόλυτα δέσμιος από αυτές. Έχοντας χειριστεί ένα κείμενο με εξέλιξη και μεγάλους μονολόγους, δημιουργεί σωματικές αντανακλάσεις του λόγου στα πρόσωπα που στην ουσία προβλέπονται ως σκηνικά παρόντα αλλά στην ουσία στο μεγαλύτερο μέρος είναι βουβά. Έτσι, ο ευρέως μονολογών Αξιωματικός στο προσκήνιο, γονατιστός σε φαινομενική ακινησία, αντιπαρατίθεται στη σωματική βάσανο του Παρατηρητή-Αφηγητή της ιστορίας αλλά και στις σωματοποιημένες αντιδράσεις του Στρατιώτη και του Κατάδικου που περιορίζονται σε άναρθρο κυρίως λόγο ή στην εκφορά επαναληπτικών φράσεων. Η περιγραφή του βασανιστηρίου αποκτά έτσι, χωρίς να δείχνεται αναπαραστατικά, συμβολική διάσταση και μεταφορική αξία.

Η όλη παράσταση δημιουργεί ατμόσφαιρα απειλής και υπόγειας έντασης με τα τέσσερα πρόσωπα διαρκώς παρόντα καρφωμένα παρά την κινησιακή τους διέγερση στις αρχικές τους θέσεις έως λίγο πριν από το τέλος. Κείμενο δυνατό, με ανατροπές, από τέσσερις ηθοποιούς που φαίνονται αφιερωμένοι σε αυτό που επιχειρούν, ολότελα διαφορετικό, είναι αλήθεια από αυτά που μας προτείνουν οι άλλες νεανικές ομάδες. Ο Νίκος Δροσάκης ως Αξιωματικός υπήρξε απόλυτα εκφραστικός και με ωραία εκφορά λόγου, ο Μιλτιάδης Φιορέντζης ως Παρατηρητής-Αφηγητής εφάρμοσε εμφανώς την κινησιακή μέθοδο του θεάτρου Άτις με επιτυχία και τεχνική δεξιότητα, ενώ καλοδουλεμένες, ενδιαφέρουσες σκηνικά

παρουσίες οι δύο κοπέλες, η Ρόζα Προδρόμου (Κατάδικος) και η Αντιγόνη Ρήγα (Στρατιώτης). Μια πολλά υποσχόμενη για τη συνέχεια πρώτη δουλειά του Σάββα Στρούμπου και της νεανικής ομάδας του. Οι καθοριστικοί φωτισμοί της παράστασης σε έναν ήδη βαρύ χώρο όπως αυτός του υπογείου οφείλονται στον Κώστα Μπεθάνη.

Ας σημειωθεί ότι το καφκικό κείμενο εμπλουτίστηκε επικαιροποιούμενο παραστασιακά από αποσπάσματα του βιβλίου του Κώστα Κάππου «Η επανάσταση που έρχεται» καθώς και από μαρτυρίες κρατουμένων του Γκουαντάναμο.